

HILLEL'S JOSEPH MEYERHOFF
CENTER FOR JEWISH LEARNING

A Time For War...A Time for Peace? Does Anybody Know What Time It Is?

There is "a time to kill" - during war; "and a time to heal" - during peace. There is "a time to break down" - during war; "and a time to build up" - during peace... There is "a time to seek" - during peace; "and a time to lose" - during war. There is "a time to rend" - during war; "and a time to sew" - during peace... There is "a time to love" - during peace; "and a time to hate" - during war. There is "a time for war" - during war; "and a time for peace" - during peace. (Kohelet Rabba)

(1-2) ספר בראשית פרק ט

(ה) וְאָתְּ אֶת דְּמֹמְכֶם לְנַפְשׁ תִּיכֶם אֶדְרֹשׁ מִיַּד כָּל חַיָּה אֶדְרֹשְׁנֶנּוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אַחִיו אֶדְרֹשׁ אֶת נַפְשׁ הָאָדָם:
(ו) שׁוֹפֵךְ דַּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ כִּי בְצַלְמִי אֵל הָיִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם:

One is held accountable for killing another in Genesis Chapter 9. The context is “after the flood” and humanity has been granted permission to eat meat.

Genesis Chapter 9

9:5 'Only of the blood of your own lives will I demand an account. I will demand [such] an account from the hand of every wild beast. From the hand of man - **[even] from the hand of a man's own brother** - I will demand an account of [every] human life.

9:6 He who spills human blood shall have his own blood spilled by man, for God made man with His own image.

Rav Naftali Tzvi Yehudah Berlin (The *Netziv* 1817-1893)

העמק דבר על בראשית פרק ט פסוק ה

(ה) מיד איש אחיו. פירש הקב"ה אימתי האדם נענש בשעה שראוי לנהוג באחווה. משא"כ בשעת

מלחמה ועת לשנוא אז עת להרוג ואין עונש ע"ז כלל. כי כן נוסד העולם. וכדאי בשבועות ל"ה מלכותא דקטלא חד משיתא לא מיענש ואפי' מלך ישראל מותר לעשות מלחמת הרשות אע"ג שכמה מישראל יהרגו עי"ז (והיינו דאי' בקידושין מ"ג מה חרב בני עמון אי אתה נענש עליו כך אוריה החתי אי אתה נענש עליו. ויש להבין הדמיון. אבל באשר אוריה לא היה באמת מורד במלכות אלא שדוד המלך דנהו למורד במלכות. וקאמר שיש למלך רשות לזה כמו שהיה לו רשות לעשות מלחמה עם בני עמון. (וע' ס' דברים כ' ח')):

of every man for that of his brother: The Holy One explains when a human is punished. He is punished during periods when brotherly conduct is appropriate. This does not include wartime, or a time of hatred, then it is appropriate to kill and there is no punishment for this at all. For this is the way the world was established. As it is written in the Talmud “A Kingdom that kills one in six is not punished.”

Even a King of Israel can wage an authorized war even though it can be assumed that many of Israel will be killed because of his choice. (Thus it is written: Just like you will not be punished for attacking the Ammonites, so, too, you will not be punished for Uriah the Hittite. One should plumb this analogy. For Uriah was not truly a rebel against the kingdom, only King David had judged him to be a rebel. This teaches that the king has the authority to do this just as he had the authority to wage war against the Ammonites.

The Netziv learns that this verse only referred to times of “brotherhood”, and not during times of enmity and hatred. Ironically, he learns a dispensation for war from a verse which claims the value of human life.

Mishnah Sanhedrin Chapter 8:7

(1) משנה מסכת סנהדרין פרק ח
 (2) ואלו הן שִׁמְצִילִין אוֹתָן בְּנַפְשָׁן, הַרוֹדֵף אַחֵר חֲבֵרוֹ לְהַרְגוֹ, אַחֵר הַזָּכוֹר וְאַחֵר הַנְּעִרָה הַמְּאַרְסָה. אֲבָל הַרוֹדֵף אַחֵר הַבְּהֵמָה, וְהַמְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, וְהַעוֹבֵד עֲבוֹדַת זָרָה, אֵין מְצִילִין אוֹתָן בְּנַפְשָׁן:

These are the ones we save [by taking] their lives. One who pursues his fellow in order to kill him, after a male or after a woman who is to marry. One, however, who pursues a domesticated animal, or who desecrates the Sabbath, or who worships idolatry is not saved [by taking] his life.

The Mishnah states that there are times one may take a life in order to protect others.

Section II War

Deuteronomy 20:1-20

ספר דברים פרק כ
 (א) כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וְרָאִיתָ סוּס וְרֶכֶב עִם רַב מִמֶּנִּי לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֵךְ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:

- (ב) והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם:
 (ג) ואמר אלהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם:
 (ד) כי יהיה אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם עם איביכם להושיע אתכם:
 (ה) ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו:
 (ו) ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו:
 (ז) ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה:
 (ח) ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו:
 (ט) והיה ככלת השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם:
 (י) כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום:
 (יא) והיה אם שלום תענג ופתחה לך והיה כל העם הנמצא בה יהיו לך למס ועבדוך:
 (יב) ואם לא תשלים עמן ועשתה עמן מלחמה וצרת עליה:
 (יג) ונתנה יהוה אלהיך בידך והכית את כל זכורה לפי חרב:
 (יד) רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבז לך ואכלת את שלל איביך אשר נתן יהוה אלהיך לך:
 (טו) פן תעשה לכל הערים הרחוקות ממן מאד אשר לא מערי הגוים האלה הנה:
 (טז) רק מערי העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל נשמה:
 (יז) כי החרם תחרימם החתי והאמרי הכנעני והפרזי החוי והיבوسی כאשר צונו יהוה אלהיך:
 (יח) למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחסאתם ליהוה אלהיכם:
 (יט) כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:
 (כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרת ובנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמן מלחמה עד רדתה:

Deuteronomy » Chapter 20

Preparing for War and Military Exemptions

- 20:1 When you go to battle against your enemies, and see horses, war chariots and an army larger than yours, do not be afraid of them, since God your Lord, who brought you out of Egypt, is with you.
- 20:2 When you approach [the place of] battle, the priest shall step forward and speak to the people.
- 20:3 He shall say to them, 'Listen, Israel, today you are about to wage war against your enemies. Do not be faint-hearted, do not be afraid, do not panic, and do not break ranks before them.
- 20:4 God your Lord is the One who is going with you. He will fight for you against your enemies, and He will deliver you.'
- 20:5 The lower officers shall then speak to the people, and say, 'Is there any man among you who has built a new house, and has not begun to live in it? Let him go home, so that he will not die in war and have another man live in it.
- 20:6 'Is there any man among you who has planted a vineyard and has not redeemed its first crop? Let him go home so that he not die in war and have another man redeem its crop.

- 20:7 'Is there any man among you who has betrothed a woman and not married her? Let him go home, so that he not die in war and have another man marry her.'
- 20:8 ***The lower officers shall then continue speaking to the people and say, 'Is there any man among you who is afraid or faint-hearted? Let him go home rather than have his cowardliness demoralize his brethren.'***
- 20:9 When the lower offices have finished speaking to the people, then they shall appoint senior officers to lead the people.

Exemptions from military service: newlyweds, new homeowners and those with unredeemed crops. Also included are those who are 'fearful and faint-hearted'. What does this mean?

Nachmanides (1194 -1270) on Deuteronomy Chapter 20:8—What does fearful and faint-hearted mean?

רמב"ן על דברים פרק כ פסוק ח
ועל דעת רבי עקיבא הוא כמשמעו, כי מי שירא אחר הבטחת הכהן איננו בוטח בה' כראוי ולא יעשה לו הנס וטעם "ורד הלבב", שאינו בטבעו לראות מכת חרב והרג כי "הירא" הוא אשר לא יבטח, ויחזיר אותו מפני מיעוט בטחונו, ו"רד הלבב" מפני חולש טבעו, כי ינוס או יתעלה:

According to Rabbi Akiva who says that "***afraid and faint hearted***" means what it says, for anyone who is afraid after the Priest has given assurance does not truly trust in God, and no miracles will be performed for him. The rationale for exempting the faint hearted is that it is not in his nature to see the fury of the sword and the slaughter. The one who is "fearful" is one who has no faith and he should be returned because of his lack of faith. The "faint-hearted" is returned because of his delicate nature—for he will flee, or faint.

Rabbi Hizkiya Ben Manoach, *Hizkuni* (12th Century) on Chapter 20:8

חזקוני על דברים פרק כ פסוק ח
(ח) מי האיש הירא - לסבול מכת אחרים.
ורד הלבב - להכות אחרים

'Is there any man among you who is afraid—to endure the blows of others. or faint-hearted?—to smite others

Proposing Peace and Taking Captives

- 20:10 ***When you approach a city to wage war against it, you must propose a peaceful settlement.***
- 20:11 If [the city] responds peacefully and opens [its gates] to you, all the people inside shall become your subjects and serve you.
- 20:12 If they reject your peace offer and declare war, you shall lay siege to [the city].

20:13 When God your Lord gives it over into your hand, you shall then strike down its [adult] males by the sword.

20:14 However, the women, children, animals, and all the goods in the city, you shall take as your spoils. You shall thus consume the spoils that God your Lord gives you from your enemies.

20:15 *That is what you must do to the cities that are very far from you, and which do not belong to the nations that are here.*

What kind of war are these verses of Deuteronomy anticipating-- an offensive or defensive war?

Mishnah Sotah, Chapter 8:5-7

משנה מסכת סוטה פרק ח

(ה) (שם כ) ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו. רבי עקיבא אומר, הירא ורך הלבב, כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה. רבי יוסי הגלילי אומר, הירא ורך הלבב זהו המתירא מן העברות שבגדו, לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו, שיחזור בגללו. רבי יוסי אומר, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחרושה לכהן הדיוט, ממזרת ונתניה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין, הרי הוא הירא ורך הלבב:

(ו) (שם) והיה ככלת השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם, ובעקבו של עם. מעמידין זקיפין לפניהם, ואחרים מאחוריהם, וכשילין של ברזל בדיהו, וכל המבקש לחזור, הרשות בגדו לקפח את שוקיו, שתחלת גיסה נפילה, שנאמר (ש"א ד) נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדלה היתה בעם, ולהלן הוא אומר (שם לא) וינסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים וגו':

(ז) במה דברים אמורים, במלחמת הרשות. אבל במלחמת מצוה, הכל יוצאין, אפלו חתן מחדרו וכלה מחפתה. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, במלחמת מצוה. אבל במלחמת חובה, הכל יוצאין, אפלו חתן מחדרו וכלה מחפתה

“The lower officers shall then continue speaking to the people and say, ‘Is there any man among you who is afraid or faint-hearted? Let him go home...’

Rabbi Akiva says: ‘*afraid or faint-hearted*’ means what it says. It’s speaking of a person who cannot withstand the bounds of war or see a drawn sword.

Rabbi Yossi Hagalili says: ‘*afraid or faint-hearted*’ is speaking of one who is fearful because of his sins, therefore the Torah the Torah reminds him to return because of them.

Rabbi Yossi says: [The Torah refers to these illicit relationships] a widow [married] to the High Priest, a divorcee or one released from a levirate marriage [who marries] one of the priestly class, a *mamzeret* or a *Netina* who marries a Jew, or a daughter of Israel who marries a *mamzer* or a *Netin*, this is what’s considered, *afraid and faint-hearted*.

When the lower offices have finished speaking to the people, then they shall appoint senior officers to lead the people.

The leaders of the legions are at the head of the people, and at the rear. Soldiers would stand in front of them and behind them, and they had iron axes in their hands. Anyone who wished to return, the commander was permitted to bend his legs, for retreat begins with falling, as it is written: Israel fled from the Philistines and there was a great plague

among the people. (I Samuel 4) Later it says: The people of Israel fled from the Philistines and many fell...(I Samuel 31)

To which kind of war are we referring? An authorized war, but in an obligatory war, everyone goes—even a groom from his banquet, and a bride from her canopy.

Rabbi Yehuda [disagrees] and says: This is referring to an obligatory war, but in a mandatory war, everyone goes even a groom from his banquet, and a bride from her canopy.

In the previous paragraph, how do we understand the difference between an “authorized war” (milchemet reshut) מלחמת רשות an “obligatory war (milchemet mitzvah) מלחמת מצוה” and a “mandatory war” (milchemet chovah) מלחמת חובה. How does Rabbi Yehuda disagree with the previous statement?

Babylonian Talmud, Sotah 44b

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מד/ב
אמר רבא מלחמות יהושע לכבש דברי הכל חובה מלחמות בית דוד לרווחה דברי הכל רשות כי פליגי למעוטי עובדי כוכבים דלא ליתי עלייהו מר קרי לה מצוה ומר קרי רשות נפקא מינה לעוסק במצוה שפטור מן המצוה:

Rava said: Everyone agrees that the wars Joshua fought to conquer [the Land of Israel] were obligatory. Everyone agrees the expansionist wars of King David had to be authorized.

They argue about whether a pre-emptive strike against a hostile group. One party considers it obligatory and one requires it to be authorized.

Rava deciphers the argument by saying they only disagree regarding pre-emptive strikes. Rav Yehuda would say all exemptions are in effect, and the Rabbis would say that none of the exemptions apply and everyone would have to go to war. This also means that the king would not have to get the war authorized.

Rabbi Menachem HaMeiri (1249-1306) on Sotah 44b

הרב מנחם המאירי
ואמר אח"כ שדברים אלו כלם הן על אלו שרשאין לילך ושבידם לחזור הן על אלו שאין זיון ממקומם ואין רשאין לילך דוקא במלחמת הרשות אבל במלחמת מצוה כלם יוצאין אפ"ל חתן מחדרו וכו' ורבי יהודה אומר במה דברים אמורים במלחמת מצוה אבל במלחמת חובה הכל יוצאין ופרשו בגמ' שמלחמת שבעה עממין ועמלק לדברי הכל חובה מלחמת האויבים שאינה מצד יראה אלא כדי להרחיב המלך את גבולו ולפרסם את שמו לדברי הכל רשות לא נמלקו אלא שנלחמים עם אויביהם מחמת שיראים מהם שיבאו עליהם או שנודע להם שמכינים עצמם לכך

שלדעת חכמים הרי זו מצוה והעוסק בה פטור מן המצוה ואין צריך לומר אם כבר באו ולדעת ר' יהודה כל שלא באו רשות הוא והעוסק בה אינו פטור מן המצוה והלכה כרבנן:

These exemptions from serving in military service only apply to authorized wars, but everyone must participate—even a groom fresh from his wedding night--in an obligatory war.

Rabbi Yehuda (in the Talmud) agrees with everyone that a Biblically ordained war like the war against the seven Canaanite nations and the war against Amalek is an obligatory war and that a war against the enemy which does not emanate from fear of the enemy, but rather to expand borders and enhance prestige is considered to be an authorized war.

Where the rabbis and Rabbi Yehuda argue is in the case of a pre-emptive strike where we are fearful of the enemy that they may strike us, or that we know they are preparing to strike us. According to the sages, this is considered an obligatory war, and anyone engaged in the war is absolved from fulfilling other commandments while Rabbi Yehuda considers that as long as the enemy has yet to attack, it has to be an authorized war and one is not absolved from fulfilling other commandments.

Rabbi Menachem HaMeiri says that Rabbi Yehuda insists that there be an actual attack has to have occurred before it is considered a mandatory war. Pre-emptive strikes are always considered to be wars that need to be authorized.

The rabbis disagree and consider a pre-emptive strike against a hostile nation to be an obligatory war.

Maimonides, the Laws of Kings and their Wars Chapter 5:1-3, 6

(1-3) רמב"ם יד החזקה - הלכות מלכים פרק ה

- (א) אין המלך נלחם תחלה אלא מלחמת מצוה ואי זו היא מלחמת מצוה זו מלחמת שבעה עממים ומלחמת עמלק ועזרת ישראל מיד צר שבא עליהם ואחר כך נלחם במלחמת הרשות והיא המלחמה שנלחם עם שאר העמים כדי להרחיב גבול ישראל ולהרבות בגדולתו ושמעו:
- (ב) מלחמת מצוה אינו צריך ליטול בה רשות בית דין אלא יוצא מעצמו בכל עת וכופה העם לצאת אבל מלחמת הרשות אינו מוציא העם בה אלא על פי בית דין של שבעים ואחד:
- (ג) ופורץ לעשות לו דרך ואין ממחין בידו ודרך המלך אין לה שיעור אלא כפי מה שהוא צריך אינו מעקם הדרכים מפני כרמו של זה או מפני שדהו של זה אלא הולך בשוה ועושה מלחמתו:
- (ו) כל הארצות שכובשין ישראל במלך על פי בית דין הרי זה כבוש רבים והרי היא כארץ ישראל שכבש יהושע לכל דבר והוא שכבשו אחר כבוש כל ארץ ישראל האמורה בתורה:

(1) The only time a king is allowed to initiate a war, is an obligatory war. What war is considered obligatory? The war against the seven Canaanite nations (when the Land of Israel was first captured in the time of Joshua), the war against Amalek, and a war to help Israel from the hand of a siege that came upon them.

Afterward he can wage an authorized war, which is a war that can be fought with any nation in order to enlarge the borders of Israel and to enhance its greatness and reputation.

(2) He does not have to receive permission from the Court to wage an obligatory war, but he can wage it by himself at anytime and he can compel the nation to go out [to war]. He cannot, however, force the nation to wage an authorized war unless he has the approval of a court of seventy-one judges.

(3) And one may trespass in order to make roads, and no one may protest this behavior for the road of a king has no measure, only in accordance to what he needs. He shouldn't twist the road because of someone's vineyard, or another's field, but rather everyone should be treated equally, and help him wage his war.

(6) Any lands that the king has captured with the permission of the court is considered to be a conquest of the majority, and it is considered to be as much a part of Israel as if it were conquered by Joshua—but this is only after all of the Land of Israel that was mentioned in the Torah has been captured.

What are Maimonides criteria for waging an obligatory war as opposed to an authorized war?

He doesn't mention pre-emptive strikes—what does this mean?